

Arrest

nr. 55 002 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten maar in Karaj, zo'n twintig km ten westen van Teheran geboren te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine.

Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende. Uw familie zou illegaal in Iran verbleven hebben. Toen u vijftien jaar oud was, keerde u met uw familie gedwongen terug naar Herat, Afghanistan, van waar uw ouders afkomstig zouden zijn. Jullie werden er verschillende keren bedreigd door Taliban. Na vijf maanden zijn jullie met de hulp van een smokkelaar naar Karaj teruggekeerd. Drie maanden later werd u wegens illegaal verblijf gearresteerd, opgesloten en een tweede maal naar Afghanistan gedeporteerd. Na een verblijf van tien dagen in Herat keerde u naar Karaj terug. Later bent u nog een derde keer naar Afghanistan gegaan: uw stiefvader was overleden en u bracht zijn lichaam

naar zijn geboorteplaats Herat. Na tien dagen bent u naar Karaj teruggegaan. Jullie leven in Iran was zeer moeilijk. Omwille van de onveilige situatie en de aanwezigheid daar van de Taliban konden jullie niet terug naar Afghanistan. U kon evenmin in Iran blijven omdat u een derde deportatie naar Afghanistan vreesde. U verliet daarom Iran en reisde via de luchthavens van Istanbul en Athene naar België waar u op 24/08/2008 aankwam.

Op 27/08/2008 ging u zich aanmelden bij de Belgische asielinstanties en vroeg u een eerste keer asiel aan. U verklaarde minderjarig te zijn. Medisch onderzoek toonde aan dat u meerderjarig was. Op 22/09/2009 overhandigde u de Dienst Voogdij uw originele taskara alsook geboorteen nationaliteitsattesten die u via de Afghaanse ambassade in Brussel verkreeg. De Dienst Voogdij stelde op 05/03/2010 een voogd aan. De voogdij werd op 25/04/2010 beëindigd. Op 26/11/2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 18/03/2010 nam de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een gelijkluidende beslissing.

Op 29/03/2010 heeft u zich een tweede keer vluchteling verklaard. Deze keer beweert u het volgende. Uw familie woonde sinds lang in Iran en u bent er geboren. Uw familie, met name uw moeder, stiefvader en halfbroers, hadden een legaal verblijfsstatuut. Uzelf heeft nooit enig verblijfsdocument gehad. Met de komst van Karzai en het perspectief op vrede besloot uw familie naar Herat terug te keren. Dit geheel vrijwillig en met de hulp van het UNHCR. In Herat werden jullie één keer door de Taliban bedreigd. Na een vijftal maanden zijn jullie teruggekeerd naar Iran. In de zomer van 1386 (2007) overleed uw stiefvader. U bracht zijn lichaam naar Afghanistan en keerde na een tiental dagen terug naar Iran. U was pas twee maanden in Iran terug toen u door de politie van Iran werd gearresteerd. Na een detentie van een maand werd u naar Afghanistan gedeporteerd. Na een tiental dagen bent u dan nogmaals naar Iran teruggekeerd. Vervolgens heeft u besloten dat uw situatie in zowel Afghanistan als in Iran uitzichtloos was en bent u naar Europa vertrokken.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u volgende nieuwe documenten voor: een attest van uw sportclub in Iran, een bewijs dat u een huis huurde, de taskara van uw biologische vader, een foto van zijn grafzerk en zijn militair boekje. Verder bent u in het bezit van een nationaliteitsattest, een geboortecertificaat en een tweede bewijs van nationaliteit. Dit zijn documenten die u op de Afghaanse ambassade in Brussel verkregen heeft. Voorts heeft u documenten ontvangen die uw familieleden in Iran toebehoren: attesten die zij op de Afghaanse ambassade in Teheran verkregen hebben en hun Iraanse verblijfsvergunning die onlangs werd verlengd. Al deze documenten moeten aantonen dat u de Afghaanse nationaliteit heeft en als (illegale) Afghaanse vluchteling in Iran opgroeide.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 26/11/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat het niet geloofwaardig is dat u tot drie keer toe naar Afghanistan bent teruggekeerd. Bovendien maakte u het niet aannemelijk dat u uw hele leven als Afghaanse vluchteling in Iran woonde. Zo bleek u niet op de hoogte van registratierondes, kon u niet preciseren sinds wanneer uw ouders in Iran woonden en was u bijzonder onduidelijk over een verblijfstitel die u of uw familie mogelijk zouden hebben gehad. In haar arrest van 18/03/2010 noteerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “werd vastgesteld dat verzoeker met betrekking tot de periodes dat hij zou zijn teruggekeerd naar Afghanistan, met betrekking tot de periode waarin zijn ouders zijn uitgeweken naar Iran, met betrekking tot het statuut dat hij had in Iran en met betrekking tot de mogelijkheid om zich te laten registreren in Iran tegenstrijdige, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van verzoeker en van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten nog verder ondermijnen”. De Raad stelde eveneens dat “verzoeker zijn beweerde lidmaatschap tot de illegale en ongedocumenteerde Afghaanse vluchtelingengemeenschap en zijn beweerde driefoudige terugkeer naar Afghanistan niet aannemelijk maakt”. Tot slot merkte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat “uw voorgehouden profiel (illegale Afghaanse vluchteling in Iran) ongeloofwaardig is”.

Ondanks de eerdere vaststellingen van de Belgische asielinstanties heeft u een tweede asielaanvraag ingediend en tracht u de eerder gedane vaststellingen te weerleggen middels het voorleggen van een aantal documenten die u ondertussen heeft verkregen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u opnieuw niet kan overtuigen.

Vooreerst blijkt wederom dat uw asielrelaas met betrekking tot uw beweerde driefoudige terugkeer naar Afghanistan geen steek houdt. Op diverse punten blijken uw verklaringen opnieuw tegenstrijdig

met eerder gedane verklaringen. Zo stelt u nu dat u in 2003 vrijwillig met uw familie naar Afghanistan bent teruggekeerd (CGVS, p.10), terwijl u het tijdens uw eerste asielrelaas had over een deportatie en gedwongen terugkeer. Voorts beweert u nu dat u een tweede keer naar Afghanistan terugkeerde met het lichaam van uw vader en dat de politie van Iran u enige tijd later naar Afghanistan deporteerde (CGVS, p.3,4). Niet alleen kan u allerm minst preciseren wanneer uw stiefvader overleed of wanneer u een maand opgesloten werd alvorens te worden gedeporteerd (CGVS, p.3,4), er dient eveneens te worden opgemerkt dat u bij een eerste asielaanvraag voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u eerst werd gedeporteerd, dat u vervolgens naar Iran terugkeerde en later het lichaam van uw stiefvader naar Afghanistan bracht. Dat u telkenmale u voor de asielinstanties verschijnt uw verklaringen wijzigt, bevestigt dat aan uw relaas geen enkel geloof kan worden gehecht. U wijst de tolk die bij een vorig gehoor aanwezig was met de vinger en wijt alle vastgestelde tegenstrijdigheden aan een verkeerde vertaling (CGVS, p.4), wat niet ernstig is. Bovendien werd het feitenrelaas, zoals te lezen in de eerste weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal, niet betwist in de verzoekschriften van 28/12/2009 (Mter Van Bellingen) en van 10/07/2009 (Mter Stevens). Uw bedrieglijke verklaringen tonen aan dat het weinig waarschijnlijk is dat u ooit naar Afghanistan bent teruggekeerd.

Wat meer is, er kan worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over uw verblijfssituatie in Iran opnieuw niet geloofwaardig en meermaals tegenstrijdig zijn gebleken. Tijdens uw eerste asielprocedure hield u vol dat uw familie illegaal in Iran verbleef en er geen verblijfsstatuut had (CGVS, 22/04/2009, p.9). Nu stelt u dat uw halfbroers en moeder wél een verblijfsvergunning hebben die om de zoveel tijd dient te worden verlengd (CGVS, p.6,9). Wat uw eigen verblijfsrecht in Iran betreft, stelde u bij aankomst in België dat u in Iran een verblijfsvergunning had die u werd afgenomen (fiche niet-begeleide minderjarige) en verklaarde u op 22/04/2009 voor het Commissariaat-generaal dat u nooit een verblijfsdocument had in Afghanistan (CGVS, p.9). Tijdens het gehoor van 29/09/2010 zegt u eerst dat u wel over een verblijfsdocument kon beschikken voor de regio waar u woonde (CGVS, p.6); vervolgens beweert u dat u geen papieren had en dat alleen uw familieleden verblijfsdocumenten hadden (CGVS, p.9). Met dergelijke uiteenlopende verklaringen maakt u het de Belgische asielinstanties onmogelijk om uw werkelijke verblijfssituatie in Iran objectief en correct te beoordelen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over die verblijfsvergunning van uw familie, naar uw zeggen een oranje kaart, niet aannemelijk zijn. U zegt dat zij in 2005 een oranje kaart kregen (CGVS, p.11). Een kopie van die kaart heeft u tot op heden niet kunnen voorleggen. U verklaart verder dat er moet betaald worden voor een verlenging van die kaart. U heeft echter geen idee hoeveel die som bedraagt (CGVS, p.9). U heeft het voorts nog over het bestaan van groene en blauwe kaarten maar u kan niet zeggen wanneer en aan wie die werden afgeleverd (CGVS, p.10). Bovendien is tijdens de eerste asielprocedure al gebleken dat u geen weet heeft van de organisatie van verschillende registratierondes (CGVS, 22/04/2009, p.9). Dit alles is opmerkelijk voor iemand die zijn leven lang als Afghaans vluchteling in Iran zou hebben gewoond.

De documenten die u voorlegt herstellen uw geloofwaardigheid niet. Tijdens de eerste asielprocedure kon u slechts een taskara voorleggen. Dat de waarde van dit document nihil is, blijkt eens te meer tijdens de tweede asielprocedure. Zo is gebleken dat het niet geloofwaardig is dat u naar Afghanistan terugkeerde en bijgevolg dit document in Afghanistan verkreeg. Dat u meent dat het warm en wellicht zomer was toen u het lichaam van uw stiefvader naar Afghanistan bracht en er de taskara verkreeg (CGVS, p.3,4), contrasteert met de bevinding dat de taskara in de tiende maand van 1386, of januari 2008, zou zijn uitgereikt. Ook in Afghanistan winterd het in de maand januari. Daar u niet duidelijk kan maken hoe en wanneer u dit document verkreeg, levert deze taskara geen enkel bewijs voor uw identiteit en nationaliteit. Ook de nationaliteitsattesten en de geboorteakte van de Afghaanse ambassade in Brussel hebben geen bewijswaarde. U zegt dat u deze attesten verkreeg na het voorleggen van uw (zeer discutabele) taskara, na het beantwoorden van enkele vragen (waar uw thuis is, waar u geweest bent,...) en nadat iemand naar uw accent luisterde (CGVS, p.7). Dat de ambassade zich voor de afgifte van dergelijke documenten dient te baseren op uw verklaringen, op uw accent waarmee men u in Herat zou hebben uitgelachen (CGVS, p.11) en op een meer dan waarschijnlijk vals document, is enerzijds begrijpelijk gezien het ontbreken van een Afghaans bevolkingsregister, zoals de ambassade zelf aangeeft. Anderzijds toont dit de zeer relatieve waarde aan van de attesten die de ambassade uitreikt.

Voorts overhandigt u het Commissariaat-generaal enkele documenten die uw biologische vader zouden hebben toebehoord. Het betreft het militair boekje en een kopie van de taskara van deze man, Ghulam Sarwar genaamd. Dat deze man uw vader is, is gezien uw verklaringen eveneens onzeker: zo kon u tijdens de eerste asielprocedure niet verduidelijken of deze man voor of na uw geboorte gestorven is. U zegt nu dat dit voor uw geboorte was en u legt een foto van zijn grafsteen voor. Een bijhorende vertaling van het opschrift op het graf toont aan dat hij op 31/02/1370 (komt overeen met 21/05/1991) om het leven is gekomen. Gezien de vaststelling dat uw (beweerde) geboortedatum zich elf maanden

na de dood van deze persoon situeert, 25/04/1992, is het zeer onwaarschijnlijk dat Ghulam Sarwar uw vader is.

Verder overhandigt u een certificaat waarmee u nogmaals uw identiteit en herkomst wil aantonen. Dit certificaat zou u zijn uitgereikt nadat u op 20/03/1387 (komt overeen met 09/06/2008) in Teheran een technische sportproef zou hebben afgelegd. Echter, tijdens het gehoor van eind september 2008 voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u vreemd genoeg dat u Teheran zeven maanden voordien al had verlaten (DVZ, 26/09/2008, reisweg). Stel dat het authentieke karakter van dit document niet zou worden betwijfeld, dan nog zou uit dit certificaat blijken dat u tot kort voor uw aankomst in België ongehinderd kon deelnemen aan dit aspect van het openbare leven en dat u, naar eigen zeggen een ongedocumenteerde en illegale Afghaanse vluchteling, lid kon zijn van een sportvereniging die toebehoort tot "de Federatie der heroïsche sporten" van de Islamitische Republiek Iran. Dit valt bijzonder moeilijk te rijmen met uw angst voor deportatie.

Voorts bent u in het bezit van een huurcontract dat op uw naam staat. Het contract stelt dat u over een geboorteakte beschikt die in Afghanistan werd afgeleverd. Van dit document maakte u voor het Commissariaat-generaal geen melding. Wat het huurcontract zelf betreft, dient te worden opgemerkt dat dit een standaardformulier betreft dat door eender wie of eender waar kan zijn opgesteld. Bovendien gaat dit over een pand dat gelegen is te "Karaj, Golhapsein, straat 12 M Bahareh – Boustan straat, 4" (zie de vertaling van het contract die u voorlegt) en dat u van 01/11/2007 tot 31/11/2008 huurde. Echter, voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat uw laatste adres "Karaj, Khyabane Malik 3 Rahe Shar" was (DVZ, 26/09/2008, punt 9). Uit bovenstaande argumentatie blijkt dat u geen enkel document heeft voorgelegd dat uw identiteit op een geloofwaardige manier kan staven.

Verder legt u documenten voor die door uw familieleden in Iran zouden zijn verkregen. Het betreft vooreerst attesten van de Afghaanse ambassade in Iran die aan uw moeder en uw drie halfbroers werden uitgereikt. U stelt in eerste instantie dat dit documenten zijn die van enorm belang zijn voor de Afghaanse vluchteling: met dit document kan de vluchteling onder meer werk zoeken, een huis huren en zich inschrijven in een school voor Afghanen (CGVS, p.5). Het is dan ook opmerkelijk dat uw familie deze documenten pas in december 2009, enkele weken na uw eerste weigeringsbeslissing, zou hebben verkregen. Nog opmerkelijker is dat u zelf nooit dergelijk document zou hebben gehad. U argumenteert dat u dit niet nodig had en stelt vervolgens dat u onder de naam van uw ouders stond (CGVS, p.5). Het is dan ook merkwaardig dat zelfs uw broer Sayed, geboren in 1996 (zij het in Iran en niet in Herat, zoals het document ten onrechte stelt), wél dergelijk attest zou hebben. Nog merkwaardiger wordt het als blijkt dat u de originele attesten bij zich heeft. Als het Commissariaat-generaal opmerkt dat dit niet strookt met de grote waarde die deze documenten zouden hebben voor de houder ervan, zegt u plots dat deze documenten van de ambassade eigenlijk toch niet zo belangrijk zijn (CGVS, p.6). Als het Commissariaat-generaal vervolgens wijst op het tegenstrijdige karakter van uw verklaringen, stelt u dat uw familieleden dan maar een nieuw document moeten halen bij de Afghaanse ambassade (CGVS, p.6). Uw verklaringen met betrekking tot deze documenten zijn opnieuw niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Tot slot bent u nog in het bezit van een briefje van de gemeente waar uw familieleden zouden verblijven. Dit handgeschreven briefje, zonder één officieel kenmerk, zou moeten aantonen dat de houders ervan Afghanen zijn en een hernieuwbaar verblijfsrecht hebben in Iran. Het is niet geloofwaardig dat de autoriteiten dergelijke briefjes zouden opstellen voor de honderdduizenden geregistreerde Afghanen die in Iran verblijven. Bovendien maakt dit document melding van een terugkeer in 2005 naar Afghanistan (CGVS, p.9) die u niet aannemelijk heeft gemaakt. Het artisanale karakter van dit briefje en de gesolliciteerde inhoud ervan laten vermoeden dat ook dit geen authentiek stuk is.

Na de beoordeling van al deze documenten rest de vaststelling dat u het enige officiële verblijfsdocument van uw familie, met name de oranje kaart waarover u het had of een kopie van die kaart, niet aan het Commissariaat-generaal heeft voorgelegd.

Geen van de voorgelegde documenten kan de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielrelaas en het ongeloofwaardige karakter van uw voorgehouden profiel weerleggen.

Uit dit alles dient te worden besloten dat u niet enkel de vluchtelingenstatus maar ook de subsidiaire beschermingsstatus moet worden geweigerd.

Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In fine van het verzoekschrift geeft verzoeker aan zich te baseren op een schending van artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, artikel 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van artikel 3 par. 1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek IPR.

2.2. Met betrekking tot de schending van de door verzoeker aangehaalde wetsbepalingen kan het volgende worden opgemerkt. Artikel 48 van de vreemdelingenwet is slechts een algemene bepaling waarin wordt gesteld wie als vluchteling kan worden erkend. De aangevoerde schending van artikel 49 was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog niet aan de orde aangezien dit artikel bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling worden beschouwd in de zin van de vreemdelingenwet en aan de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling bepaalde verblijfsrechtelijke gevolgen toekent. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten in de zin van de vreemdelingenwet en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hier aan kunnen worden toegekend. De schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet kan bijgevolg niet dienstig worden ingeroepen aangezien dit artikel enkel betrekking heeft op beslissingen die binnen het kader van een versnelde procedure werden genomen en de commissaris-generaal in casu een beslissing heeft genomen op basis van artikel 57/6, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren. Verzoeker geeft verder niet aan op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 par. 1 van de wet van 16 juli 2004 houdende het wetboek IPR zou geschonden hebben zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep. De eerste asielaanvraag van verzoeker werd op 25 november 2009 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad heeft in zijn arrest van 18 maart 2010 de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd. Het arrest dat bekleed is met het gezag van gewijsde besluit dat aan verzoekers asielrelaas geen geloof kan worden gehecht omdat hij onder meer zijn profiel van illegale Afghaanse vluchteling in Iran niet aannemelijk kon maken noch zijn beweerde drievoudige terugkeer naar Afghanistan. Verzoekers poging in onderliggend verzoekschrift om de motieven van de bestreden beslissing die in het kader van de eerste asielaanvraag werden genomen te weerleggen zijn dan ook niet dienstig in het kader van onderhavig beroep. Verzoeker kan de mogelijkheid om een tweede asielaanvraag in te dienen immers niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerste asielaanvraag (RvS, nr. 135.977 van 15 september 2004).

De bevoegdheid van de Raad is in casu beperkt tot de beoordeling van de in de tweede asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen. Deze nieuwe elementen betreffen een attest van verzoekers sportclub in Iran, een bewijs dat hij een huis huurde, de taskara van zijn biologische vader, een foto van diens grafzerk en zijn militair boekje, een nationaliteitsattest, een geboortecertificaat en een tweede bewijs van nationaliteit. Deze laatste drie documenten heeft verzoeker bekomen op de Afghaanse ambassade in Brussel. Ten slotte legt verzoeker ook nog documenten neer die van zijn familieleden in Iran zijn, met name attesten die zij op de Afghaanse ambassade in Teheran verkregen hebben en hun Iraanse verblijfsvergunning die onlangs werd verlengd. Al deze documenten moeten aantonen dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft en als (illegale) Afghaanse vluchteling in Iran opgroeide.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen van zijn tweede asielaanvraag op diverse punten tegenstrijdig zijn met zijn eerder gedane verklaringen. Deze tegenstrijdigheden hebben betrekking op essentiële elementen zoals het feit of zijn familie vrijwillig is teruggekeerd naar Afghanistan in 2003, al dan niet gedeporteerd werd, het feit of verzoeker eerst werd gedeporteerd naar Afghanistan, terugkeerde naar Iran en vervolgens het lichaam van zijn stiefvader naar Afghanistan bracht, dan wel dat hij met het lichaam van zijn stiefvader naar Afghanistan ging, terugkeerde naar Iran en vervolgens werd gedeporteerd naar Afghanistan. Ook met betrekking tot de verblijfssituatie van verzoeker zelf en zijn familie in Afghanistan heeft verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verhoren bijzonder uiteenlopende verklaringen afgelegd. In het kader van zijn eerste asielaanvraag beweerde verzoeker namelijk dat zijn familie illegaal in Iran verbleef en er geen verblijfsvergunning had, terwijl hij tijdens zijn huidige asielaanvraag stelt dat zijn moeder en halfbroers wel over een verblijfsvergunning beschikken.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanvoert die het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas kunnen herstellen. Voorts komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het bevestigen van zijn verklaringen aangaande de drievoudige terugkeer naar Afghanistan die hij heeft afgelegd in het kader van zijn tweede asielaanvraag, waarmee verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft omtrent de vastgestelde tegenstrijdigheden. Verzoekers loutere bewering als zouden de tegenstrijdigheden te wijten zijn aan misverstanden tussen de tolk en de interviewer vinden geen steun in de administratief dossier. Het feitenrelaas zoals weergegeven in de eerste weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal werd overigens niet betwist in de verzoekschriften van de advocaten Van Bellinghen en Stevens.

Wat de neergelegde taskara betreft, merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoeker zijn terugkeer vanuit Iran naar Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt waardoor het niet duidelijk is hoe en wanneer verzoeker dit document zou verkregen hebben. Bovendien rijmen de verklaringen van verzoeker dat het warm en wellicht zomer was toen hij de taskara verkreeg niet met het feit dat de taskara zou afgeleverd zijn in januari 2008, gezien het dan ook winter is in Afghanistan. De loutere verklaring van verzoeker in zijn verzoekschrift dat het niet koud was toen hem de taskara werd afgeleverd, dat het in Herat niet altijd koud is in de winter is dienaangaande geen afdoende verklaring voor de gedane vaststellingen.

Voorts wat de aangebrachte nationaliteitsattesten en geboorteakte, uitgereikt door de Afghaanse ambassade in Brussel, betreft merkt de Raad op dat het van algemene bekendheid is dat ten gevolge van de decennialange burgeroorlogen die het land teisterden, de plaatselijke registers van burgerlijke stand gedurende jaren niet werden bijgehouden dan wel volledig vernietigd werden. De Afghaanse ambassade in Brussel heeft dit overigens zelf al, naar aanleiding van de afgifte van paspoorten en/of andere identiteitsstukken in diverse dossiers die aanhangig waren bij de Raad bevestigd zoals overigens in casu. Verzoeker verklaarde overigens zelf dat de door hem aangebrachte documenten enkel werden afgeleverd op basis van zijn (twijfelachtige) taskara, na het beantwoorden van enkele vragen en nadat iemand naar zijn accent had geluisterd, wat de zeer relatieve bewijswaarde aantoont van deze stukken.

De vaststellingen van de overige neergelegde documenten, met name de documenten aangaande zijn biologische vader, een certificaat na het afleggen van een technische sportproef, een huurcontract op naam van verzoeker, documenten door zijn familieleden in Iran verkregen en een brief van de gemeente waar zijn familieleden zouden verblijven worden door verzoeker niet weerlegd noch ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven. Verzoeker beperkt zich in zijn verzoekschrift tot het stellen wat de documenten aangaande zijn biologische vader betreft, dat er een fout is geslopen in de overlijdensdatum van zijn biologische vader, dat, wat het huurcontract betreft, het ene adres slaat op het oude en het andere dat van de nieuwe huurovereenkomst is, dat wat het certificaat van de sportproef betreft, hem dit door zijn familie werd overgemaakt en dat, wat de documenten door zijn familieleden in Iran verkregen betreft, het voor zijn broers en moeder geen probleem vormde om de originele documenten op te sturen gezien men meermaals dergelijke documenten kan aanvragen.

2.5 Verzoeker laat gelden dat hij afkomstig is van Herat en beroept zich op de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn afkomst uit onveilig gebied in Afghanistan. Verzoeker kan evenmin terugkeren naar Iran. Verzoeker verwijst naar het Nederlands Algemeen Ambtsbericht van oktober 2010 in bijlage van zijn verzoekschrift dat stelt dat Afghanen die door de jaren heen zijn gerepatrieerd naar Afghanistan en dewelke terugkeren door Iran beschouwd worden als illegale, economische immigranten. In zoverre de commissaris-generaal of Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er van zou

uitgaan dat verzoeker legaal verblijf zou gehad hebben in Iran, wordt ook hier verwezen naar het Algemeen Ambtsbericht van oktober 2010.

2.6. Al bij de eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat zowel het asielrelaas als verzoekers profiel van illegale Afghaanse vluchteling in Iran niet geloofwaardig was. Verzoeker heeft in het kader van zijn huidige asielaanvraag geen elementen aangebracht die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn feitelijke herkomst zodat hij het de Belgische instanties onmogelijk maakt zijn nood aan internationale bescherming in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER